

عنوان مقاله:

دستیابی به توسعه پایدار در بافت های فرسوده با تاکید بر ملاحظات اجتماعی (نمونه موردی: محله سجادیه مشهد)

محل انتشار:

اولین کنفرانس تخصصی معماری و شهرسازی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

سید علی حسین پور - موسسه آموزش عالی بینالود

مریم پاکدل - موسسه آموزش عالی بینالود

ملیحه بومری - موسسه آموزش عالی بینالود

مونا خسروی - موسسه آموزش عالی بینالود

خلاصه مقاله:

رشد شتابان جمعیت و توسعه صنعتی افسار گسیخته، باعث پایین آمدن کیفیت زیست شهری، تخریب منابع طبیعی و ناپایداری توسعه می شود. بر طبق نظریه توسعه پایدار، رشد اقتصادی و اجتماعی شهر باید به گونه ای باشد که سرمایه های زیست محیطی و نیازهای توسعه را برای نسل های آینده دچار نقصان نکنند. با توجه به اینکه پایداری اجتماعی یکی از رؤس اصلی و مهم توسعه پایدار محسوب می گردد. به جاست در طرح های مرمت شهری فاکتور اجتماعی به عنوان مهم ترین فاکتورها در نظر گرفته و در نوسازی و یا بهسازی بافت فرسوده براساس نیاز ساکنین در نظر گرفته شود. بنابراین جهت نیل به هدف مذکور در این مقاله سعی شد تا با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی و جمع آوری اطلاعات مبتنی بر بنیادهای نظری اکتشافی به صورت اسناد کتابخانه ای شاخص های پایداری اجتماعی استخراج شود و سپس شاخص های مورد نظر در قالب دو پرسش نامه جداگانه تدوین، که یکی از آن ها توسط برداشت های میدانی به صورت مشاهده، مصاحبه و پرسشنامه از ساکنین در بافت فرسوده کوی سجادیه مشهدو دیگری توسط کارشناسان و متخصصین بافت فرسوده تکمیل شد و پس از آن مورد بررسی قرار گرفت. نتایج حاصل از پرسش نامه ها به وسیله نرم افزار هایی چون Exel و Expert choice ارزیابی شد. نتایج به دست آمده حاکی از آن است که شاخص های پایداری اجتماعی در وضع مطلوبی قرار ندارد که مهم ترین عامل مهاجرت افراد اصیل و بومی از بافت و جایگزین شدن مهاجرین می باشد. این مهم ضرورت تهیه و اجرای طرح هایی با رویکرد توانمندسازی با اتکاء بر سرمایه های انسانی و اجتماعی را پیش از پیش بیان می نماید.

کلمات کلیدی:

بافت فرسوده، توسعه پایدار، پایداری اجتماعی، کوی سجادیه مشهد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/410963>

